

T Ü K Ö R

SZTÁLIN ELVTÁRS 70. SZÜLETÉSNAJPA SZEGED KULTURÁLIS ÉLETÉBEN

Sztálin elvtárs hetvenedik születésnapja alkalmával a egész haladó emberiség ünnepelt. A szegedi dolgozók a Magyar Dolgozók Pártja Nagyszegedi Pártbizottságának irányításával, a Magyar Függetlenségi Népfőrt Nagyszegedi Bizottsága, a Magyar-Szovjet Társaság, Szeged üzemei igen értékes és jelentős kulturális programok rendezésével vették ki részüket az ünnepségeket előkészítő munkából és emelték az ünnepségek fényét.

* * *

A Magyar-Szovjet Társaság az Iparcsarnokban izléses kiállítás keretében mutatta be azokat a nyomtatványokat, könyveket, folyóiratokat, lapokat, amelyek kapcsolatban vannak Sztálin elvtárrsal. Külön csoportosításban szerepeltek a Sztálinról szóló művek. A Somogyi-Könyvtár és az Egyetemi, Orosz Intézet anyagából összeállított könyvkiállításán egybegyűjtve láthattuk azokat a legfontosabb irodalmi, ideológiai, tudományos alkotásokat, amelyek a sztálini életmű hosszmetzetét adják. A kiállítás anyagában könyvritkaságok is szerepeltek.

Igen nagy szemléltető-jellegű és dokumentációs értékű az a képanyag, amelyet a rendezőség szintén a könyvkiállítás termében helyezett el. Ezek a faliújságszerűen elhelyezett képek Sztálin elvtárs életének, munkásságának egy-egy mozzanatát mutatják be. Lenin, Sztálin küzdelmei, a Bolsevik Párt harcok multja, győzelmeinek állomásai elevenednek meg e képeken.

Az emeleten izlésesen elrendezett faliújság-kollekció azt bizonyította, hogy ez a fontos nevelő és tájékoztatóeszköz, a faliújság dolgozóink kezében művészi fokra emelkedett. A Magyar Dolgozók Pártja különböző alapszervezeteinek tagsága, a szegedi üzemek dolgozói konstruálták ezeket az izléses, nagy találékonysággal és dekorációs érzékkel elkészített faliújságokat. A Dohánygyár, a Gázgyár, az OTI dolgozói szépen dekorált faliújságjait láthattuk itt. A Déma cipőgyár és az Ujszegedi Magyar Kender dolgozó szép faliújságokat küldtek be. Művészileg is igen szép és kifejező a Szegedi Textilnagykereskedelmi N. V. faliújságja. Az MSzHSz faliújságján finom, pasztelles színeket láttunk. Igen ötletes a KIOSz faliújság is, Kopasz Márta, az ismert grafikus tervezésében hatásosan ábrázolja a két világ, a szocializmus és kapitalizmus világának szembenállását és a szocializmus magasabbrendűségét.

Ugyancsak az Iparcsarnokban rendezték a sztálini évforduló alkalmával tárlatot a szegedi festők is. A tárlat anyaga viszonylag igen gazdag s néhány kép kiemelkedik belőle.

A másolatok között első helyen kell megemlítenünk *Vinkler László* Sztálin-festményét. Ez a jó sikerült kép remek színösszeállítással ábrázolja a nagy államférfi, a nagy alkotót alkotás közben, amint a népet, a tömegeket lelkesíti, átadva nekik tudását, bölcs útmutatását. *Tóbiás György*, *Szőke Győző* Sztálin-portrémásolatai figyelemreméltóak, *Jánoska Tivadar* jószándékú Sztálin-portréja rutinnal készült. *Tápay Lajos* Sztálinja kevésbé sikerült, észrevehető benne a művész küzdelme a számára nehéz, kötött téma helyes megfogalmazásával.

A tárlat egyéb anyaga igen vegyes. Szegedi vonatkozású tájképeket, a szegedi dolgozók életének egyes mozzanatait ábrázoló festményeket, néhány aquarellt és vázlatot láthattunk.

Vlassits Károly finom, pasztelles, *Károlyi* fehéres-szürkés tónusaira emlékeztető képeiben a szegedi dolgozók életének, munkájának egyes mozzanatait örököltette meg. „Kubikosok“, „Aszfaltozók“, „Piacosok“ elnevezésű képei egyszerűen, minden feltűnéskeresés nélkül, optimista atmoszférában ábrázolják a munkájukat örömmel végző dolgozókat, vagy az utca egy-egy jelenetét.

Tápay Lajos nagy erővel megformulázott, markáns képe, az „Építők“ lényegesebben sikeresebb a sztálini portrékísérletnél. Ebben a témakörben *Tápay* — eddigi alkotásait is figyelembe véve — sokkal otthonosabban mozog.

Dorogi Imre két nagyobb képe, a „Kubikosok“ és a „Fonó nő“ annyira más-más világban mozognak, hogy szinte alig hihető el, hogy egyazon kéz alkotásai. A „Fonó nő“ finoman, ízlésesen kidolgozott artisztikus alkotás, amelyben a hangsúly nem is annyira a munka ábrázolásán, hanem inkább a portrészerezésen van. A „Kubikosok“ nyersebb, mindennapibb, reálisabb, mégsem érezzük egészen befejezett és beérkezett alkotásnak. A tárlaton szereplő alkotásai értékes darabjai voltak a kiállításnak, egyszersmind egy alakulóban lévő művészegyeniséget is mutattak, aki már útban van a szocialista realizmus felé.

Vinkler László *Bartók Béla* portréja is igen figyelemreméltó alkotás, legfeljebb technikai-megoldási vonatkozásban lehetnének hozzáfűzéseink. Ennek a sápadt, beteges nagy magyar zseni-egyeniségnek lényegét, a belső tüzet, az alkotó lendület melegét igen jól rögzítette le portréjában.

* * *

Néhány nappal a sztálini emlékűnnep előtt nagy anyagismerettel összeválogatott könyvkiállítás nyílt meg a Központi Egyetem Aulájában, az Egyetemi Könyvtár szovjet könyvkiállítása.

Meglepő és kellemes csalódást jelentett ennek a kiállításnak a megtekintése. Nem is gondoltuk volna, hogy Szegeden ma már ennyi sokféle témakörből ilyen kiváló szovjet művek találhatók. A kiállítás anyagának áttekintését megkönnyítette az a szisztematikus csoportosítási szempont, amellyel összeállították ezt az igen értékes könyvanyagot. A marxizmus-leninizmus ideológiájának alapvető

klasszikusai, a szovjet szépirodalom remekei, a szovjet tudomány kiválóságainak alkotásai a klasszika filológiától az orvostudományig, valamennyi képviselve volt igen jelentős művekkel ezen a kiállításon. Szovjet lexikonokat, könyvészeti műveket, nyelvkönyveket, bőségében igen figyelemreméltó szovjet ifjúsági irodalmat láthatunk egybegyűjtve. Ezek a kiállításukban is szép, izléses kötetek a szovjet kultúra, a szovjet tudomány és művészet kiválóságait és példamutató élenhaladását mutatják. S ezt a kulturális, tudományos előrehaladottságot, bizonyítják azok az előadások is, amelyeket a sztálini ünnepel kapcsolatosan, a könyvkiállítás termében rendeztek az egyetem különböző karainak professzorai, hogy bemutassák a szovjet tudomány kiválóságát és élenjáró eredményeit.

* * *

A Szegedi Nemzeti Színház művészegyüttese is ünnepelt a sztálini évfordulón. Az ünneplésnek azt a fajtáját választották, amelyik legközelebb esik hivatásukhoz. Az évforduló estjén igen jól rendezett és alaposan előkészített előadásban mutatták be *Gorkij* egyik legjobb alkotását, az „*Ellenségek*” című színművét.

Az 1905-ös forradalom után írta Gorkij ezt a kiváló alkotását, abban az időben, amikor a sorozatos forradalmak és felkelések nyomán már ingadozott a cári rend Oroszországban. De az 1905-ös forradalom után kiviláglott az is, hogy a polgárság ingadozó szövetséges a cári feudalizmus elleni harcban. Ennek a történelmi helyzetnek megrázó drámai megelevenítése, valóságos tudományos társadalmi elemzése Gorkij műve. Ez a darab a konkrét színpadi megjelenítésen keresztül fontos politikai mondanivalót tartalmaz. Végleg megsemmisíti a munkásosztály és kizsákmányolói között a „békés együttműködés” vagy a „békés megoldások” lehetőségének illúzióit. Gorkij eleven színpadán mesteri kézzel rántja le a leplet az ellenségről és megmagyarázza, hogy nincs „jó kapitalista” és „rossz kapitalista” — hanem csak kapitalista, a munkásosztály ellensége és kizsákmányolója, bármilyen humanisztikus vagy megtévesztő liberális külsőségekbe burkolózik is.

Gorkij azt fogalmazza meg ebben a darabban, hogy a XX. században a harc munkásosztály és a kapitalizmus között mindinkább kiéleződött. Itt már nem lehet pusztá jó szóval csillapítani a munkásság elégedetlenségét a kizsákmányoltság miatt, itt már cselekedni kell. A harc kiéleződött. A döntő az, hogy ki hol áll. Mert két ellenséges világ sorakozik fel egymással szemben és a kettő között nincsen hely. S hallatlan hittel, optimizmussal hirdeti Gorkij ebben a darabjában a munkásosztály végső győzelmét.

A Szegedi Nemzeti Színház Gorkij-bemutatója méltó volt a sztálini ünnephez. Jó darabot tűzött műsorra, amikor az „*Ellenségeket*” választotta. Az alaposan, jól megfontoltan előkészített rendezés hatalmas drámai erővel jelenítette élénk a mű fő mondanivalóit és drámai csomópontjait. Habár szemelláthatóan küzdöttek a Gorkij-darab előadási nehézségeivel, a rendező és az egész együttes elismerést érdemel, olyan sikeresen elevenítették élénk a mű konklúzióit. „*Ezek az emberek győzni fognak!*” kiáltja messze az elnyomottakkal együttérző Tatyána. Valóban, az az osztály, az a szel-

lem, amely a kultúra terén is ilyen alkotásokkal áll elő, annak győzelme nem kétséges.

* * *

A sztálini évfordulóval egyidőben járt hazánkban a kitűnő Oszipov-együttes. Az Oszipov-együttes egyike azoknak a szovjet népi művészeti együtteseknek, akik a Szovjetunió népeinek művészeiből állanak, zenei anyaguk a szovjet népi zene legszebb alkotásait foglalja magába és akik művészetükkel a népet, a dolgozókat szolgálják.

A kitűnő együttes december elején művészeti körútja során Szegedre is ellátogatott és a színházban felejthetetlen sikerű hangversenyt rendezett. Ez az orosz népi hangszerekből álló szimfónikus zenekar pompásan mutatta be az orosz népzene legragyogóbb alkotásait.

Budaskin orosz nyitányával kezdte a zenekar hangversenyét, amelyet D. Oszipov, az együttes vezetője vezényelt. Dimitrij Oszipov, a Sztálin-díjjal kitüntetett zeneszerző kiváló karmester. Hatalmas rutinnal, átütő lendülettel vezényelte az egyes műveket, precizitása és zenekari finomságok iránti érzéke egyaránt érvényesült.

Nagy zenei eseménynek számított, hogy együtt láthattuk és hallhattuk az orosz népzene nálunk ismeretlen hangszereit zenekarban szólni, sőt még szólóműveket is hallottunk az egyes hangszereken. Ilyen volt pl. a domra-verseny, amelyet A. Alexandrov domra-művész csillogó tudással játszott a zenekar kíséretével.

Nagy és megérdemelt sikerrel énekelt a hangverseny keretében Lidia Mjelnyikova, a Moszkvai Állami Filharmonia énekesnője. Nagyszerűen kiművelt, finom alt hangján egymásután csendültek fel a szép orosz népdalok. Lelkes sikert aratott Nikoláj Havrosin és Borisz Kolevator balalajka-duettje. Mindkettő vérbeli szovjet muzsikus, akik művészi játékkal és könnyed, humoros előadásmódjukkal a legnemesebb értelemben vett szórakoztatózenét produkálták.

A zenekar játéka, a szereplők művészete elibünk hozta a szovjet nép kultúráját, a szovjet ember művészetét. A megszóltatott régi orosz népdalokban az egykor elnyomott orosz nép fájdalmas panaszait hallottuk, de milyen harsogó életöröm zeng a domrák, a guszlák húrjain, amikor a jelenről, a szocializmusról és a szovjet ember jövőjéről daloltak! Teljes ellentéte ez a ragyogó muzsika a nyugati, zsákutcába jutott modern zene formalizmusának és a polgári művészetek dekadenciájának. Harsogó lendületével és vidámságával egy már kialakult szebb világ, a szocializmus világának, a Szovjetunió népeinek örömét tükrözi. Ez a színpompás szórakoztató muzsika, amelyben minden hang a maga helyén van, a legtökéletesebben megfelel a zenei szocialista realizmus zsdánovi elveinek. Teljesen közzérhető, első hallásra is kitűnően élvezhető ez a zene, mert a legegységesebb és legértékesebb zenei forrásból, a nép muzsikájából származik. „A zenét a nép alkotja, mi, zeneszerzők csak rendszerezük azt.” Glínkának ezt a megállapítását a legfényesebben igazolta az Oszipov-együttes hangversenye.

Az Oszipov-együttes a szovjet kultúrát, a szovjet ember optimista művészetét hozta a szegedi dolgozók közé. Ezért Szeged dolgozói felejtethetetlen ünneplésben részesítették őket.

* * *

Szeged új Filharmonikus Zenekara megalakulása óta két hangversennyel állott elő. Mindkét koncert igen lényeges, a bemutatkozó koncert keretében ma élő szovjet zeneszerzők előttünk eddig ismeretlen alkotásaival ismerkedtünk meg. Második hangversenyüket pedig közvetlen Sztálin elvtárs születésnapja előtt a sztálini munkafelajánlás keretében rendezték.

A bemutatkozó hangverseny (nov. 27) műsorának első felében két ma élő szovjet komponista, *Ivanov-Radkievics* és *Starokadom-szkij* egy-egy műve szerepelt.

Ivanov-Radkievics hatásos orosz nyitánya a Nagy Honvédő Háború után keletkezett. A műből a mai szovjet élet optimizmusa csendül ki. A népi anyagot feldolgozó nyitány természetességével, könnyedségével eleget tesz annak a kívánalomnak, amelyet *Zsdánov*, a Szovjetunió kiváló esztétája így fogalmazott meg: „zeneszerzőinktől normális emberi muzsikát kívánunk!”

Sokkal nagyobb feladatot jelentett a zenekarnak *Starokadom-szkij* háromtétéles zenekari concerto-jának előadása. A kitűnő szovjet muzsikus igen jelentős próbálkozását látjuk ebben a műben. A jelenkor zenei törekvéseit akarta benne összhangba hozni a barokkmuzsika nagy hagyományaival. A műsor második felében *Csajkov-szkij* és *Ljádov* műveiből játszott a zenekar. *Ljádov* nyolc orosz népdala realisan, minden mesterkéeltségtől és elváltoztatástól mentesen mutat be néhány igen kedves hangulatú orosz népdalt. A műsört záró *Csajkov-szkij Rómeó és Júlia nyitányfantáziája* nem követi pontosan Shakespeare hasonló című drámájának cselekményét, hanem annak általános tartalmát, drámai csomópontjait foglalja magában. A zenekar viharzása pompásan festette a két feudális család észánt viaskodását. A rövid, drámai csend után a tragikusan dübörgő dob felett hallatszó vonós-gyászzenével siratta el a zeneköltő két hősét, a szerelem klasszikus mintaképét. Rómeót és Júliát, akiknek fiatalsága, öröme, boldogságuk beteljesülése elkalódott az akkori feudális társadalom két gonosz családjának vetélkedése közepett. Szép teljesítmény volt ettől az együttestől, hogy néhány héttel a megalakulás után ilyen produkcióval állott elő. S ebben nagy része van *Szatmári Géának*, a zenekar karmesterének, aki lelkes és alapos munkájával az egész műsor anyagát stílusosan szólaltatta meg.

A második hangversenyét (dec. 18) a sztálini munkafelajánlás keretében rendezte a zenekar *Tornyos György* vezényletével. A hangverseny műsora több stílusárnyalatot képviselt.

Beethoven Egmont nyitányában hatásosan elevenedett meg Egmont Lamoral, a holland szabadsághős története, akit a 16. századi feudális reakció törbeccsált és megölt. *Haydn* üstdob-szimfóniája a bécsi klasszicizmus értékes alkotása. *Haydn* művészete igen jelentős a logikus zenei gondolkodás és a népi témákból való zenei épít-

kezés miatt. De a népi témák zenei használatának Haydn idejében egyáltalán nem volt olyan nagy sikere, mint ahogy azt ma feltételeznők. Kritikusai sokszor nevezték művészetét olcsó vásári bohóckodásnak, nem méltányolták különösképpen azt, hogy népi témák alkalmazásával frissítette fel muzsikáját.

Mozart gazdag zeneiségű Es-dur kürtversenyét *Konti Izidoriusz*, a zenekar kitűnő kürtöse szépen, művészi elmélyüléssel játszotta.

Borodin, a multszázadi orosz zene egyik kiválóságának műve, a *Középázsiai puszta* reális festőiséggel elevenedett meg a zenekaron. Egy középázsiai sztyeppe csendjét felveri a közelgő karaván zaja, éneke. A karaván eltávolodik és a zene is szertefoszlik. Az orosz népdal-inspirációt mutató alkotás hatásosan, a szerző nagy tájfestő ábrázolási érzékét dicsérve idézte elénk az exotikus táj hangulatvilágát.

* * *

Igen értékesnek tartjuk *Bartók Béla Parasztdalok* c. kompozícióját, amellyel a zenekar a hangversenyét zárta. A mű bevezető része, a ballada sejtelmesen, drámai kitérésekkel meséli el egy magyar parasztleány, Angyali Borbála szomorú történetét. A „Parasztdalok“ tulajdonképp egy csomó ismert szép magyar népdal zenekari foglalatát jelenti. Szellemes hangszerelésben elevenedett meg a néptánc, a dudaszó a zenekaron, jókedvet, derűt árasztva, a magyar nép kifogyhatatlan életerejét tükrözve és azt bizonyítva, hogy az igazi muzsika csak kultúránk kiapadhatatlan erőforrására, a népzeneire épülhet.

* * *

Értekes zenei alkotás bemutatója, kiváló kórusmű hangzott el azon az ünnepségen, amelyet a Magyar Függetlenségi Népfront Nagyszegedi Bizottsága, és a Magyar-Szovjet Társaság Nagyszegedi Titkársága rendezett a színházban Sztálin elvtárs hetvenedik születésnapján.

A mű szerzője, *Szabó Ferenc* főiskolai tanár, a Magyar Zeneszerzők Szövetségének elnöke egyike mai legkiválóbb kóruskomponistáinknak. Sokáig tartózkodott a Szovjetunióban, mint politikai emigráns. A Moszkvai Zeneművészeti Főiskola tanára volt, ahol olyan jelentős zenei, zeneszerzői, művészeti munkálkodást fejtett ki, hogy működésére maga Sztálin is felfigyelt.

A színházban, a Sztálin-ünnepségen bemutatott hatalmas kórusművét, a „*Sztálini törvényt*“ is a Szovjetunióban komponálta 1939-ben a kazah származású *Dzsambul Dzsabajev* szovjet népköltő szövegére. *Dzsambul* valóban „*akün*“ volt, népköltő, akinek nevezte is magát alkotásaiban. Százéves korában, 1945-ben halt meg a pusztákat járó, vándorló, írni-olvasni nem tudó akün, aki mégis olyan zseniális költői alkotásokat hozott létre a szocialista realizmus szemléjében, hogy jelentőségének elismeréseképpen maga Sztálin is kihallgatáson fogadta.

Ez a dzsambuli szövegre készült kóruskompozíció hatrészes, amelyeket a tenorszóló, tulajdonképp maga a költő szava köt össze. A nagyszabású, mély művészi benyomást keltő alkotás epikai méltósággal, himnikus szánvalással mondja el, hogy mit jelent a sztálini törvény, Sztálin alkotmánya a népek számára.

A művet a tenorszóló, a költő szava nyitja meg:

*Szárnyalón szállj dalom falvainkba,
halljátok sztyeppék, halljátok sztyeppék,
mit üzen akün!*

A kórus veszi át a hangot. A régi, elnyomó cári törvényekről beszél:

*Törvényt, hej sokat láttam az életemben én
És e törvények jármát görnyedtem én, szegény.
E törvények láttára elsáppadt a hold,
E törvények nyomában könnyek hulláma folyt!*

A mű középrészében a tenorszóló, a költő újra megszólal. Diadalmasan csengő, tiszta hangja új, örömtelibb részt vezet be. A kompozíció ragyogó középrészében a kórus a legcsodálatosabb költői hasonlatokat énekelve mondja el, hogy feivirradt az elnyomott nép rapja, megszületett a népeket boldoggátevő sztálini törvény:

*Új dalt dalol a kolhozok boldog népe
És a dal szebben szól és gyönyörűbb, mint bármilyen ének.*

Hatalmas ujjongással hirdeti a kar a sztálini törvény megszületését:

*Vig öröm árad e törvény nyomában
És szép, viruló a határ mostanában.
E törvény szavára dalol a szívünk,
E törvény szavára megint ifjak leszünk,
Hadd szálljon az ének egy új és jobb világról!
Hadd szálljon most Sztálinnak alkotmányáról!*

A hatalmas alkotás vége, befejezése dicsőséges hálaadás Sztálin felé. Méltóságteljesen, ünnepi fényt árasztva diadalmas hálaérzéssel éneklí az egész kar:

*Ma hálatelt szívvel száll milliók ajkán:
Sztálin, Sztálin, Sztálin, Te bölcs, szerető, jó Atyánk!*

A mű bemutatója megérdemelten nagy sikert aratott. A Közal-kalmazottak Szakszervezetének Bartók Béla Kórusa hónapok óta készült a bemutatóra és szorgalmas munkájuk gyümölcse méltán megérett a bemutató sikerében. A tenorszólót éneklő *Kertész Lajos* hangja szépen és kulturáltan csengett, nagy művészi érzékkel elevenítette fel Dzsambul akün szavát s egyidőben dirigálta is a meg-lehetősen nehéz művet.

A kórusmű bemutatásának jelentőségéhez hozzájárult, hogy a budapesti rádió kábelközvetítésen keresztül lemezre vette az elő-adást.

* * *

Ebből a rövid áttekintésből is kitűnik, hogy Szeged dolgozói, az intézmények, üzemek, művészek értékes produkciókkal állottak elő. Sztálin elvtárs 70. születésnapja alkalmával. S ezen a kulturális vonatkozású seregszemen az is megállapíthatjuk, hogy kulturánk örvendetesen halad, fejlődik a szocialista realizmus irányelvei alapján. Ha számbavesszük azt a jelentős fejlődést, amely aránylag kevés idő alatt jött létre a szegedi kultúréletben, akkor minden reményünk meg lehet arra, hogy ez a kultúra fokozatosan és gyors ütemben halad tovább a szocialista realizmus maradéktalan megvalósítása felé, hogy tükrözze felszabadult népünk, az egész ország örömét és hogy élménydúsabbá, szebbé tegye dolgozóink életét. S ezek a kultúrproduktumok egyben tükrözik azt a mély ragaszkodást is, amelyet városunk a világ dolgozóinak bölcs vezére és tanítója, a hetven éves Sztálin elvtárs iránt tanúsít!

KIRÁLY JÓZSEF

AZ ÜNNEP KÖNYVEI

A magyar üzemek és iskolák, a falu és város, az egész magyar nép lelkes Sztálin-ünneplése méltóan bizonyítja: mennyire közel érzi népünk szívéhez és egész sorsához a haladó emberiség bölcs tanítóját és vezérét, Sztálint! Az ünneplés külső megnyilatkozásai mellett a belső megnyilatkozások is, népünk meggyőződése, rajongó szeretete és hálája a nagy Sztálin iránt, gyönyörű tanúságot adtak december 21-e történelmi jelentőségéről s hogy ennek a nagy napnak értelmét és súlyát a magyar nép is tudta és lemérte. A belső ünneplés fényét és erejét még csak emelte az a körülmény, hogy a magyar könyvkiadás e nagy napra olyan könyveket adott dolgozó népünk kezébe, amelyekből az igazi szeretet, hűség és hála áradt Sztálin elvtárs felé s amelyekből újra meg újra megtanulhattuk: mennyire drága nekünk a nagy Sztálin s mennyire bízhat az ő lángelméjében, zseniális vezetésében a magyar nép is!

A Révai Könyvkiadó NV. két könyve méltóan járult hozzá e nagy nap történelmi jelentőségének lemeréséhez. Leonidze eposza Sztálin ifjúságáról részletesen ismertette és elemezve van lapunk vezetőhelyén. Így ehelyt a másik Révai-kiadvánnyal, az „Ének Sztálinról” című szovjet antológiával foglalkozunk. A 46 verset és népdalt tartalmazó kötetben felvonulnak a legjelentősebb szovjet költők, hogy elmondják dalaikban: mit köszönhetnek ők, a szovjet nép és az egész világ Sztálin elvtársnak. Szinte nincs különbség a gyönyörű költemények között. Valamennyin érezni a szeretet és rajongás nagyszerű érzését, amely felmérni alig tudja Sztálin hatalmas, történelemformáló egyéniségét, ennek az egyéniségnek a népek életére kiható, a haladást, fejlődést biztosító jelentős megnyilvánulásait. Tyihonov Pohárköszöntője, Antokolszkij Esküje, Dzsambul-dalai és Iszakovszkij énekei a költészet utólérhetetlen alkotásai, melyeknek ihletője az a férfiú, akinek köszönhetjük boldog, szabad életünket s akinek örök hálával tartozik a haladó emberiség: hisz egész életét, minden percét és alkotó gondolatát az ő végleges fel-